

„Jože, ti pa tudi molči, zakaj če te zgrabim za vse, boš vekal in brcal še huje nego tale nocojšnji zajček v Jelenjah.“

„A, tako?“

„Tako, tako! Nič drugače, moj dragi!“

Adjunkt je osupnil, a pl. Fran je nadaljeval:

„Zakaj pa nisi še sodnik, če ne radi dolgovi in — pijače?“

Šenica je pogledal grozovito grdo, pograbil kupico, hoteč jo zalučati predrznežu v lice, pa Irenka je v tem hipu smuknila k sestrični v kuhinjo:

„Ti, nocoj se bodo pa res domenili še marsikaj; sedaj si že očitajo dolgove, pijanost in ne vem še kaj.“

„In nezakonske otroke morda, kaj? Ti jih še ne poznaš, Irenka!“

„Moj Bog, ta-le adjunkt! Saj kakor mož ne bo takšen, kaj veš, Faninka? Jaz bi ga že držala. Da bi me le maral!“

„Pst, tiho, ti otrok otročji! Samo da jaz vem, bom že stvar uredila.“

„Lepo te prosim, Faninka! Pa jutri mi poveš, kaj se je zgodilo. Moram počivat. Veš, se ne spodobi, in tudi ni zdravo, veš. Lahko noč!“

„Lahko noč!“

V nekdanji čitalnici je vino razgrela iz prva tako onemogle duhove, okrepčalo grla in krčilo pesti, da so padale na mizo glasno zveneče kakor toča na ploščevinsko streho.

Vdova Faninka je tedaj čakala, kdaj se začne le-te igre zadnji del, da se bodo začeli nositi in pehati skozi vrata na cesto; a ga ni dočkala . . .

Dolgočasni udarci ure na bližnji pivovarni so naznanjali jedno popolnoči, kar je potrdil tudi zvon v stolpu trške cerkve.

Krik iz gostilne se je razširil v različnih hripavih glasovih na cesto in po cesti na tri vetrove: pristav je vpil kar brez nehanja proti svojemu stanovanju, zmerjal in obde- loval poštenost pl. Zagollija; Gorenjec je sekundiral odhajajočemu Franu v laškem in nemškem jeziku z impertinenco, beraškim ponosom in s sličnimi ocvirki, katerih pa Pavčič ni kar tako požiral, marveč postrezal plemičem z mešetarstvom, kmetiškim ponašanjem in nekdanjim uboštvom. Ko odhajaje že ni več umel nasprotniških ljubeznivostij, je ponavljal mirno in modro: „No, no, bomo videli; no, no, bomo že še videli, no, no . . .“

Poštár Slakar, nocoj proti svoji navadi najpotrpežljivejši, je molčal, ko mu je plemeniti Fran očitil zadolženo posestvo: nalil je kupico in tem večkrat pil. V oddaljenem kotu je na pol speč poslušal prepirajoče se stranke ter odhajaje polagoma kolovratil iskat vrata zadolžene hiše . . .

Na oknu svoje spalnice je slonela Irenka in v jasno, temno noč strmeča poslušala zadnji prizor zanjo osnovanega, a tako ne- usmiljeno ponesrečenega imenitnega dogodka.

(Dalje.)

Mir s teboj!

Mir s teboj in sladka sreča!
To mi je molitev vroča,
srčna ljubav jo naroča:
Mir s teboj in sladka sreča!

Naj ljubezen s tabo hodi . . .
čista deva, zvesta večno;
da ti bo življenje srečno,
naj ljubezen s tabo hodi!

Naj ne varajo te upi!
Na življenja srečni poti
nam prihaja smrt naproti . . .
Naj ne varajo te upi!

Mir s teboj in sladka sreča!
Z mano pojdejo spomini,
zvesti drugi v bolečini.
Mir s teboj in sladka sreča!

Ljudmila.